

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [1917-05-13], [iš Sočio - į Voronežą].

Šiandie irgi atsikėliau

Šiandie irgi atsikėliau anksti, anksti ir atlankiau jūrą mano.

Rytoj kelsiuos dar anksčiau, kad matyti, kaip saulė teka, ir jai dainuoti.

Einu gulti irgi anksti — tik temstant, tik saulei nusėdus, tik vakaružiui sublizgus. Rytoj eisiu ankstu rytą in mares šaltu vandeniui trinties. Maudyties dar bijau — matai, noriu pasitaisyti, tai iš karto prisipratinsiu nors trinties.

Jaučiuos gana silpnas, bet ūpas geras, noris dainuoti, o jei taip — tai turbūt greit sustiprėsiu. O sustiprėjęs eisiu in kalnus. Eisiu kur nors, kur piemenys ožkas gano. Ganysiu bandą ir bus pasaulis mano. Paukštukai atskrenda in mano kambarį. Pavaikštinėja.

Trupinukų nuo aslos parenka, aš jiems tyčia paberiu. Geri jie. Aš myliu juos.

Bet turbūt aš greit bėgsiu iš Soči. Kad čia labai labai ramu. Kalnai čia nesnieguiti. Aš svajojau rasti snieguitus.

Aš svajojau rasti aulą kur, gyventi, pagal Tereką [1] rėkti.

O Soči — per daug iškilminga — gausinga.

Čia kalnai visi žaliūs — miškuoti, čia paparčiai sulig manęs didumu, čia ir kareiviai vietoj raudonų skarmalų raudonas radastas nešioja. O aš gi — baltus žirniukus. Žirniukai labai labai kvepia. Ir žiedų kekės kad didelės! Eini per gatvę, patrauki orą visa krūtine, taip ir jaučias gėlių kvapas, taip ir liejas srove kvepmenos ir visas oras toks kvapus ir sultingas. Toli, toli, sako, būk koks šimtas varstų, matos kalnai ir sniegas. Sako, ten piemenys ir ožkas gano, ir arai gyvena, ir žalčiai savo lizdus suka. — Hm!

Kaip tu manai?

Dienos čia ilgos, ir naktys tamsios, o aš noriu pažiūrėti, ar aras savo aukštybėj didelis ponas, ar jis aukštai paskrenda, ir žalčiai — ar jie labai išmintingi, ir stirnos — ar jos labai lengvos — —

Hm! Tai aš noriu in kalnus!

Aš manau, greit sustiprėsiu. Už 2 savaitių jau turbūt vaikščiosiu kalnais.

Nežinau, nei kuri diena, nei kuris metas.

Čia laiku niekas nesiindomauja ir dienų niekas neskaito.

Vakar vakare sutikau gatvėj Ivanovą [2]. Pasirodo, mes visai kaimynystėj gyvenam — 2 minutės kelio. Gal ir pietus kartu valgysime. Pasitroškome. Prašė pas jį lankyties. Labai geras žmogus, tik koks jis pasenęs rodos. Rodos, kokių 70 metų senukas. Susipažinau su kaimynu — lenku — jis man žadėjo labai gerai ir pigiai intaisyti pietus valgyti.

Indomus sutvėrimas mano geradėjas, kur man kambarį prirodė. Vakar saulei leidžianties stoviu ant marių kranto ir mėtau akmenis. Gi jis atbėga uždusęs — gi esą toks laikas, kad aš turiu esą kambarį sėdėt, nes esą del mano sveikatos taip reikia. Hm, sakau, kad tu toks geras — paklausysiu — nuėjau namo ir atsiguliau —

Juokingas dabar mano gyvenimas!

Tai matai. O nuo tavęs aš dar nieko neturiu.

Ar parašysi tu man? Aš labai labai laikiu.

Tebūna lengva —

Buč[i]u[oju] — Bolyt[is].

KOMENTARAI

[1] Terekas - šiaurės Kaukazo upė.

[2] Viačeslavas Ivanovas (1866-1949), rusų rašytojas. Vienas žymiausių rusų simbolistų. Tuo metu jam buvo 51 metai.